

ЂЕД ЈОВО

Висок, кошчат, плавичастог тена,
нарави питоме, плени добротом,
блања увек у руци, чврст ко стена,
снажна стаса, одваја лепотом.

Што око види, рука обликује,
столар, уметник свог заната,
посао одради поштено, како доликује,
и данас красе село, његови прозори и врата.

Побожан, зет свештеничке куће,
недељом се обрије и свечано уреди,
попије филцан кафе вруће,
и крене код зета и ћерке да поседи.

Крај шпорета уз ракију, започне причу о Америци,
о земљи обећаној, пуној богатих људи,
слушах га чудећи се у неверици,
прича ми машту разигра, а радост испуни груди.

Од једном заспа, прича и време стало,
прену се, погледа сат на дувару,
Створа ми Босо ја тренух мало,
ватра притајила, ја машицом царам по жару.

Слажем блање, милујем их руком,
за тезгом нема старога столара,
уместо њега метар ми за струком,
закачих мало од ђедова дара.

Угљеша Слијепчевић